

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

وَ الطُّورِ (1)

قسم به کوه طور. (1)

وَ كِتَابٍ مَّسْطُورٍ (2)

و قسم به کتاب نوشته شده. (2)

فِي رَقٍّ مَّنْشُورٍ (3)

در کاغذ گشوده شده. (3)

وَ الْبَيْتِ الْمَعْمُورِ (4)

قسم به خانه المعمور (آسمانی). (4)

وَ السَّقْفِ الْمَرْفُوعِ (5)

قسم به سقف بر افراشته شده (آسمان). (5)

وَ الْبَحْرِ الْمَسْجُورِ (6)

قسم به بحر لبریز شده (از آتش). (6)

إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَاقِعٌ (7)

هر آینه عذاب پروردگار تو البته واقع شدنی است. (7)

مَا لَهُ مِنْ دَافِعٍ (8)

نیست برای آن (واقع شدن) از جلو گیری کننده. (8)

يَوْمَ تَمُورُ السَّمَاءُ مَوْرًا (9)

روزی که جنبش می کند آسمان جنبش شدید. (9)

وَ تَسِيرُ الْجِبَالُ سَيْرًا (10)

و روان می شود کوه ها روان شدنی. (10)

فَوَيْلٌ لِلْمُكَذِّبِينَ (11)

پس وای آن روز برای به دروغ نسبت کننده گان. (11)

الَّذِينَ هُمْ فِي خَوْضٍ يَلْعَبُونَ (12)

آنانکه ایشان در سرگرمی بیهوده بازی می کنند. (12)

يَوْمَ يُدْعُونَ إِلَىٰ نَارِ جَهَنَّمَ دَعَاً (13)

روزیکه به سختی رانده می شوند به سوی آتش دوزخ رانده شدند. (13)

هَذِهِ النَّارُ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ (14)

این است آتش آنکه بودید شما آن را به دروغ نسبت می کنید. (14)

أَفَسِحْرٌ هَذَا أَمْ أَنْتُمْ لَا تُبْصِرُونَ (15)

آیا پس جادو است این یا شما نمی بینید؟ (15)

اصْلَوْهَا فَاصْبِرُوا أَوْ لَا تَصْبِرُوا سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (16)

بسوزید در آن پس شکیبائی کنید یا نکنید شکیبائی برابر است بر شما؛ جز این نیست که جزا داده می شوید بر حسب آنچه بودید می کنید. (16)

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَعِيمٍ (17)

هر آینه پرهیزگاران اند در بوستان ها و نعمت. (17)

فَكَهَيَّجْنَا بِمَا آءَانَهُمْ رَبُّهُمْ وَوَقَّهُمْ رَبُّهُمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ (18)

لذت برنده گان به آنچه داد ایشان را پروردگار ایشان و محفوظ نگاه داشت ایشان را پروردگار ایشان از عذاب دوزخ. (18)

كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (19)

بخورید و بنوشید گوارا به سبب آنچه بودید می کنید. (19)

مُتَّكِنِينَ عَلَىٰ سُرُرٍ مَّصْفُوفَةٍ ۖ وَزَوَّجْنَاهُم بِحُورٍ عِينٍ (20)

تکیه کننده گان بر تخت های هم ردیف؛ و همسر ساختیم ما ایشان را با حور چشم. (20)

وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَاتَّبَعَتْهُمْ ذُرِّيَّتُهُم بِإِيمَانٍ أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَمَا أَلَتْنَاهُمْ مِنْ عَمَلِهِمْ مِنْ شَيْءٍ ۚ كُلُّ امْرِئٍ بِمَا كَسَبَ رَهِينٌ (21)

و آنانکه ایمان آوردند و پیروی کرد ایشان را اولاد ایشان در ایمان یکجا می سازیم با ایشان اولاد ایشان را و نا دیده نمی گیریم ما ایشان را از عمل ایشان هیچ چیزی. هر کس به آنچه به دست آورد در گرو است. (21)

وَأَمَدَدْنَاهُمْ بِفَاكِهَةٍ وَ لَحْمٍ مَّمَّا يَشْتَهُونَ (22)

و پیوسته می دهیم ایشان را میوه و گوشت از آنچه آرزو می کنند. (22)

يَتَنَزَّعُونَ فِيهَا كَأْسًا لَا لَعْوُ فِيهَا وَلَا تَأْتِيمٌ (23)

می گیرند از دست یکدیگر در آنجا پیاله ئی (شراب پاک)، نیست بیهوده گوئی در آنجا و نه گناه کاری. (23)

وَيَطُوفُ عَلَيْهِمْ غِلْمَانٌ لَّهُمْ كَأَنَّهُمْ لُؤْلُؤٌ مَّكْنُونٌ (24)

و می گردند بر ایشان نو جوانان برای ایشان مانند آنکه ایشانند مروارید پنهان (در صدف).

(24)

وَ أَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ (25)

و روی آورد بعضی ایشان بر بعضی از یکدیگر سؤال کنان. (25)

قَالُوا - إِنَّا كُنَّا قَبْلُ فِي - أَهْلِنَا مُشْفِقِينَ (26)

گفتند: هر آینه ما بودیم پیش (از این) در میان خانواده خود ترسان. (26)

فَمَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا وَ وَقَنَا عَذَابَ السَّمُومِ (27)

پس منت (نعمت) گذاشت خدا بر ما و محفوظ نگاه داشت ما را از عذاب شعله آتش. (27)

إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلُ نَدْعُوهُ - إِنَّهُ هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيمُ (28)

هر آینه ما بودیم از پیش می خواندیم (پرستش می کردیم) او را. هر آینه خدا او است احسان کننده، با رحم. (28)

فَذَكَرْ فَمَا أَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ بِكَاهِنٍ وَ لَا مَجْنُونٍ (29)

پس پند ده پس نیستی تو به فضل پروردگار تو غیبگوئی و نه دیوانه ئی. (29)

أَمْ يَقُولُونَ شَاعِرٌ تَتَرَبَّصُّ بِهِ رَيْبَ الْمُنُونِ (30)

یا می گویند: شاعری است، انتظار می کشیم به او فاجعه ئی را. (30)

قُلْ تَرَبَّصُوا فَإِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُتَرَبِّصِينَ (31)

بگو: انتظار بکشید پس هر آینه من همراه شما از انتظار کشیده گانم. (30)

أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَحْلَامُهُمْ بِهَذَا، أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ (32)

یا امر می دهد ایشان را فکر های ایشان به این؟ یا ایشانند قوم سرکشان؟ (32)

أَمْ يَقُولُونَ تَقَوَّلَهُمْ بَلْ لَا يُؤْمِنُونَ (33)

یا می گویند: برباخته است آن را؟ بلکه نمی آورند ایمان. (33)

فَلْيَأْتُوا بِحَدِيثٍ مِّثْلِهِ - إِنْ كَانُوا صَادِقِينَ (34)

پس باید بیاورند سخنی مانند آن اگر هستند راست گویان. (34)

أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ (35)

یا آفریده شده اند از غیر چیزی؟ یا ایشانند آفرنده گاران؟ (35)

أَمْ خَلِقُوا السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضَ، بَلْ لَا يُوقِنُونَ (36)

یا آفریده اند آسمان ها و زمین را؟ بلکه نمی کنند یقین. (36)

أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَبِّكَ أَمْ هُمُ الْمُصَيِّرُونَ (37)

یا نزد ایشان است گنجینه های پروردگار تو یا ایشانند چیره دستان؟ (37)

أَمْ لَهُمْ سُلْمٌ يَسْتَمْعُونَ فِيهِ فَلْيَأْتِ مُسْتَمِعَهُمْ بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ (38)

یا برای ایشان نردبانی است؟ گوش می دهند در آنجا پس باید بیاورد شنونده ایشان دلیلی روشنی. (38)

أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ وَ لَكُمْ الْبُنُونَ (39)

یا برای او است دختر ها و برای شما پسران؟ (39)

أَمْ تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِّنْ مَّغْرَمٍ مُّتَقَلُونَ (40)

یا می خواهی از ایشان مزدی پس ایشان از قرض سنگین بار شده اند؟ (40)

أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُمُونَ (41)

یا نزد ایشان (دانش) نادیده است پس ایشان می نویسند؟ (41)

أَمْ يُرِيدُونَ كَيْدًا صلى فَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمُ الْمَكِيدُونَ (42)

یا می خواهند دسیسه ئی؟ پس آنانکه نامعتقد شدند ایشان دسیسه شده گان اند. (42)

أَمْ لَهُمْ آلِهَةٌ غَيْرُ اللَّهِ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ (43)

یا برای ایشان معبودی است غیر خدا؟ پاک است خدا از آنچه شریک می کنند. (43)

وَ إِن يَرَوْا كِسْفًا مِّنَ السَّمَاءِ سَاقِطًا يَقُولُوا سَحَابٌ مَّرْكُومٌ (44)

و اگر ببینند پاره از آسمان را در حال افتادن می گویند ابری است متراکم شده. (44)

فَذَرَهُمْ حَتَّىٰ يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي فِيهِ يُصْعَقُونَ (45)

پس بگذار ایشان را تا آنکه ملاقات کنند روز شان را آنکه در آن مبهوت کرده می شوند.

(45)

يَوْمَ لَا يُغْنِي عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا وَ لَا هُمْ يُنصَرُونَ (46)

روزی که نمی کند دفع از ایشان دسیسه ایشان چیزی و نه ایشان یاری کرده می شوند.

(46)

وَ إِن لِّلَّذِينَ ظَلَمُوا عَذَابًا دُونَ ذَلِكَ وَ لَئِن أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ (47)

و هر آئینه برای آنانکه ستم کردند عذابست غیر این ولیکن بسیاری ایشان نمی دانند. (47)

وَ اصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا صلى وَ سَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ حِينَ تَقُومُ (48)

و شکیبائی کن برای فرمان پروردگار خود پس هر آئینه تو به (حضور) چشم های ما هستی؛

و به پاکی یاد کن با ستائش و سپاس پروردگار خود را وقتیکه بر می خیزی. (48)

وَ مِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَ ادْبَرَ النُّجُومِ (49)

و از (بعضی اوقات) شب پس به پاکی یاد کن خدا را و بعد (غائب شدن) ستاره ها. (49)

